

ORBÁN OTTÓ

Odüsszeusz átveszi az olimposzi egyetem díszdoktori oklevelét

*És itt vannak ők akik bírják a versenyt
Persze kérdés hogy amit bírnak a z a verseny-e még
melynek a kezdeti lendülettel s félig halhatatlanul
nekivágtak? Ha viszont semmi sem változott
mi változott? Mitől lett mégis a tengerhabból
csatornaszenny? De ha már az lett és minden úgy van ahogy van
és a baromcsordának baromi tanulság való
és a célhoz leginkább az eposzhős plakáttá redukált képe segít
miért gondolom újból és újból hogy holnap is lesz nap
hasztalan köpve a sárba a remény tenger-ízét
a lázadást a lelki-furdalást? Kérdés uraim hogy a végén
melyikünk nevet több joggal én-e
aki egy kupleráj nimfáinak ölébe esve csaltam és hazudtam
de csipkés rongyokba kapaszkodva is azt üvöltöttem AZ EMBER SZABAD
vagy az-e aki miután sehogy sem tudott egy mocsárba fojtani
szőrös szobor-mellére gyúrt hogy elfuserált világán osztozzam vele —
a Villámmal Bütykölő Kontár a Rektor Úr?*

Leírás

*41 éves vagyok
történt velem ez-az
személyes dolgok bukás siker*

*akadt persze közben néhány fontos mozzanat is
a háború az úrvaság az intézeti évek
és ma már mindinkább az vagyok
ami belőlük maradt*

*emlékszem továbbá néhány beszélgetésre
álmosan elnyújtott hangsúlyaival*

*lassan hömpölygött felém az önelégült fölény
melynek jószerivel mindegy hogy a csontjaimat törí-e össze
vagy lágyan a hajamba tūr-e NA MI VAN ÖCSI
ilyenkor utáltam elcsukló hangomat*

*az ifjúság óceánhabja helyett
pipafüsttől köhögve
a határaitam érzem mint egy ország
ahol támadhat akár egy Kolumbusz is
de egy Kolumbusztól sem támadhat tenger
a képzelet tehát gyalog röpül
a zavarba ejtő tanulságig*

*a mindig hiányos szabadság szilánkjaiból
újból és újból kirajzolódik
az ismeretlen tettes mozaikképe*

*ezen az udvarnyi Földön
ahol a hadseregektől levetett csákány
kezetben nagyobb volt mint én magam
valaki mintha beszélne hozzám
de nem szavakkal hanem a tavaszi részecske-gyorsulással
mely surrogva feszíti szét a zöld világtüdőt
hogy kibukkan lényegünk a többszám a MI VAGYUNK AZOK
mielőtt átbukunk a mindegy-minek-nevezzük
huzatos küszöbén*

SZENTMIHÁLYI SZABÓ PÉTER

A vers halála

*Akkor már majd a Gép ír verseket,
ha éppen kell. De persze nem kell.
A verseket betiltották már kétezerben,
de nem is nagyon kellett betiltani.
A költőkből slágerszerzők lettek és szatócsok,
hiszen addig is sokan csak erre készülődtek.*

*És a vers nem is hiányzott senkinek,
a régiek már épp elég marhaságot írtak össze.
Olvasni elég a tiltó táblák feliratait,
s a hasznos útbaigazításokat.
PÉNZTÁR, ÉTTEREM, HELIKOPTERBOLT, SZERVIZ.*